

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΑΝΥΣΙΑΝ,
ΤΗΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

* * *

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός PMB' (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου,καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

*εἶτα τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια
Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς.*

Τῆς παρθενίας τὸν λαμπρότατον οἶκον, καὶ τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ μέγα κλέος, τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι βοῶντες πρὸς αὐτήν· Ἀνυσία πάνσεμνε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, πλήρωσον πρεσβείαις σου, πρὸς ψυχῶν τὸ συμφέρον, καὶ Βασιλείας τῆς τῶν οὐρανῶν, πάντας μετόχους, γενέσθαι ἀξίωσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρουσκ οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' (50ός) ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Απόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῥσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθῇ τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλεται ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Θεοφιλῶς ἀνύσοιμεν τὸν βίον, ὦ Ἀνυσία. Ἀ(θανάσιος)».

Ὡιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεῷ παρεστῶσα σεμνοπρεπῶς, σεπτὴ Ἀνυσία, καθικέτευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε ἐν πίστει, καὶ ἐκζητούντων ἀγίας πρεσβείας σου.

Ἐκ βρέφους ποθήσασα τὸν Χριστόν, Αὐτοῦ ἀνεδείχθης, Ἀνυσία οἶκος λαμπρός, τηρήσει τῶν θείων ἐνταλμάτων, ὧν καὶ ἡμᾶς τηρητὰς δεῖξον πάνσεμνε.

Οὐδόλως ἐσάλευσαν σὴν ψυχὴν, κλεινὴ Ἀνυσία, αἱ φθειρόμεναι ἡδοναί, κατέχουσαν μνήμην τοῦ Δεσπότη, ἦν καὶ ἡμῖν δίδου δῶρον ἰσόβιον.

Θεοτοκίον

Φαιδρύνει καρδίας τῶν εὐσεβῶν, ἡ κλησίς σου Μῆτερ, καὶ στηρίζει ψυχὰς πιστῶν, οὓς φύλαττε σῶους ἐκ κινδύνων, καὶ ἀρετῶν ἐργασία προκόπτοντας.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰερῶς εὐχομένη, τὸν Ἰησοῦν ἔφερεις, ἐν τῇ παγκαθάρῳ ψυχῇ σου, μόνιμον ἔνοικον, ὅθεν ἀξιώσον, θεοπρεπῶς Ἀνυσία, εὐχεσθαι τοὺς ὅσοι σου, μνήμην γεραίρομεν.

Λύσιν εἶχες ἀρίστην, δυσκολιῶν πάντοτε, τὴν καταφυγὴν πρὸς Δεσπότην τὸν πολυέλεον, ὅν ἐκδυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν Ἀνυσία, ἐν τοῦ βίου θλίψεσιν, ἀεὶ παρίστασθαι.

Ὡσπερ μέλιττα μέλι, πνευματικὸν ἤθροισας, ἀπὸ τῶν Γραφῶν Ἀνυσία, διὸ κατῶρθωσας, ἐχθρὸν τὸν πάγκακον, ὑπὸ τοὺς πόδας πατήσαι, οὗ παγίδων λύτρωσαι, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Σκέπε τέκνα σου Μῆτερ, πνευματικὰ σκέπη σου, καὶ κατὰ παθῶν πολεμοῦντα, ἀεὶ ἐνίσχυε, ὅπως δοξάζωμεν, τὴν κραταιὰν προστασίαν, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου, οἱ σοὶ προσφεύγοντες.

Διάσωσον, ὦ Ἀνυσία σοὺς δούλους, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας καὶ θλίψεως, διδοῦσα δύναμιν ἡμῖν, κατ' ἐχθρῶν ἐναντίων.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου ἄλγος.

Κάθισμα. Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Παρθένε σεμνή, καὶ μάρτυς χριστοκάρδιε, μὴ παύσῃ θερμῶς, πρεσβεύειν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως δῶ ὡς τάχιστα, αἰτημάτων ἡμῶν τὴν ἐκπλήρωσιν, καὶ εὐγνωμόνως σου ἀεὶ, Ἀνυσία τὴν χάριν γεραίρωμεν.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἀγνοτάτως πεπόρευσαι, μέσον τῶν εἰδώλων βιοῦσα πάνσεμνε, Ἀνυσία ὅθεν χάρισαι, τοῖς ἀγνῶς βιοῦσι θεῖαν δύναμιν.

Νοῦν ναὸν τοῦ Δεσπότη σου, εὐχομένη ἔδειξας καλλιπάρθενε· ὅθεν Τούτου μνήμης πλήρωσον, Ἀνυσία νοῦν τῶν αἰτουμένων σε.

Ὑλῆς πάσης ἀνώτερον, Ἀνυσία φρόνημα κατεκράτησας, διὸ μάρτυς καταξίωσον, καὶ ἡμᾶς τῆς ὕλης ὑπεραίρεσθαι.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας σε πρόξενον, πάναγνε Παρθένε ἐπιγινώσκομεν, καὶ ἀπαύστως μεγαλύνομεν, ἦν παρὰ Κυρίου δόξαν εἴληφας.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὅλον μου τὸν νοῦν, καὶ τὸ φρόνημα ἀγίασον, τῇ θεῖα μνήμῃ Ἀνυσία τοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ τὸν νοῦν σου, καθηγίασας τὸ πρότερον.

Ἰασαι ψυχῶν, καὶ σωμάτων τὰ παθήματα, τῶν αἰτουμένων Ἀνυσία σὰς εὐχάς, καὶ ὑγείαν, σταθερὰν δίδου ὡς δώρημα.

Μόνον τοῦ Θεοῦ, ἐκτελεῖν ἀεὶ τὸ θέλημα, ἀξιώσόν με Ἀνυσία καὶ ζωῆς, αἰωνίου μετασχεῖν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Ἐλλαμψον Ἀγνή, σκοτασμόν ψυχῆς μου τάλαινας, ἡ Φῶς τεκοῦσα τῆς ζωῆς ἀληθινόν, καὶ συμπτωμάτων, ἁμαρτίας διαφύλαξον.

Ὡιδὴ ζ'. Τὴν δέησιν.

Νεότητα ἀπηρνήθης σώματος καὶ ἀπόλαυσιν ἡδέων γηϊνῶν, ἵνα Χριστοῦ, ἐπιτύχης τὸ κάλλος, τὸ μηδαμῶς Ἀνυσία φθειρόμενον, οὗ δείξον πάντας θεατάς, τοὺς τιμῶντας τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Τὰ κύματα πειρασμῶν ὑψούμενα, Ἀνυσία θραῦσον θείαις εὐχαῖς σου, ὑπομονήν, ἐν ταῖς θλίψεσι βίου, παρεχομένη καὶ δύναμιν πνεύματος, εἰς δόξαν τοῦ καὶ σὲ σεμνῆ, ἀναδείξαντος πέτραν στερέμνιον.

Οὐ παύεται ἀκοντίζειν βέλεμνα, Ἀνυσία ὁ ἀρχέκακος δράκων, καὶ ἐκζητεῖν, τὰς ψυχὰς ἀπολέσαι, δι' ἃς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐνηνθρώπησεν, διὸ ἀκύρωσον αὐτοῦ, τὴν μανίαν ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Νεάνιδας ὁ Υἱός σου Πάναγνε, ἐξελέξατο ὡς νύμφας τιμίας, ὡς ὁ Δαβὶδ, ὁ προφήτης προεῖδε, μεθ' ὧν τὴν πάγκαλλον κόρην ἡρμόσατο, θανάτῳ τῷ μαρτυρικῷ, Ἀνυσίαν παρθένων τὸ καύχημα.

Διάσωσον, ὦ Ἀνυσία σοὺς δούλους, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας καὶ θλίψεως, διδοῦσα δύναμιν ἡμῖν, κατ' ἐχθρῶν ἐναντίων.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου ἄλγος.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Παρθενία τὸ αἷμα συμμείξασα, Ἀνυσία ὡς δῶρον πανάριστον, σῶ Νυμφίῳ, ταῦτα προσήγαγες τυθεῖσα δι' Αὐτόν, καὶ νῦν μάρτυς παγκαλλῆς, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ ψυχῆς, τὰς αἰτήσεις ἐπάκουσον,

λύουσα περιστάσεις, τάχιστα ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν πληθύν, μετανοία ἐξαλείφουσα.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κα' 12-19)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξὲς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα Πατρί.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ προσόμοιον.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἀνυσία πάνσεμνε, Θεσσαλονίκης τὸ κλέος, τῶν παρθένων
καύχημα, καὶ μαρτύρων ἡδυσμα πανευφρόσυνον, τὸν Χριστὸν ἵλεων,
δεῖξον ταῖς εὐχαῖς σου, παρῥησίαν ὡς κατέχουσα, καὶ χάριν πάρεχε,
ἐν βιοτικάῃς περιστάσεσιν· υἱείαν ἀκατάσειστον, καὶ ψυχῶν εἰρήνην
ἀσάλευτον, αἴτησαι τοῖς ὅσοι, σὴν ἄθλησιν τιμῶμεν τὴν σεπτὴν, καὶ
τῷ Δεσπότη προβάλλομεν, πρέσβιν σε εὐπρόσδεκτον.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Βάσιν ἔχουσα θείαν, Ἀνυσία μελλούσης ζωῆς βεβαίωσιν,
οὐδόλως ἐταράχθης, ἀγροίκου στρατιώτου, ὑποστᾶσα ἐπίθειςιν,
ἐξιλεοῦσα Χριστόν, ἡμῖν δίδοναι πίστιν.

Ἰερώτατον θῦμα, προσηνέχθης ἐξαίφνης Μάρτυς Δεσπότη σου,
Ὡι αἷμά σου δεικνῦσα, ἐξαίτει τοῖς τιμῶσι, τὸ σεπτὸν σου μαρτύριον,
ὑπομονὴν σταθερὰν, ἐν πειρασμοῖς τοῦ βίου.

Οὐδαμῶς Ἀνυσία, τοῦ θανάτου ὁ φόβος σε κατεκλόνησεν, ἀλλ'
εὐθυμος τὸ στέφος, ἐδέξω μαρτυρίου· ὅθεν πάντας ἀπάλλαξον, τοὺς
ψάλλοντάς σε πιστῶς, ἐκ φόβου τοῦ θανάτου.

Θεοτοκίον

Νεανίδων χορείαν, τοῦ Δεσπότη ὀπίσω Παρθένε βλέπουσα,
σὺν ταύταις ἐκδυσώπει, Αὐτὸν ὑπὲρ λαοῦ σου, ὃν ἀεὶ περιφύλαττε, ἐκ
πειρασμῶν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ συμπτωμάτων βίου.

Ὡδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Ὡς παρρησίαν, Ἀνυσία πλουτοῦσα, τὸν Δεσπότην ἰκέτευε
ἀπαύστως, ὅπως φιλοθέως, τελέσωμεν τὸν βίον.

Ἀμαρτημάτων, Ἀνυσία τὸ πλῆθος, ταῖς εὐχαῖς σου ἐξάλειψον
ἐφ' ἅπαξ, καὶ τῆς μετανοίας, ἡμῖν δίδου τὴν χάριν.

Νόσων σωμάτων, καὶ ψυχῆς Ἀνυσία, σὲ τιμῶντας ἀπάλλαξον
καὶ αἶτει, σταθερὰν ὑγίειαν, παρὰ τοῦ Ζωοδότου.

Θεοτοκίον

Ὑμνους προσδέχου, Θεοχαρίτῳτε Μῆτερ, ἐκ χειλέων
ἀπαύστως ἀνυμνούντων, καὶ δοξολογούντων, ἀνέκφραστόν σου
δόξαν.

Ὡιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Στολὴν ἀθανασίας, νῦν ἐπενδυθεῖσα, ὦ Ἀνυσία παρθένε
μνημόνευε, τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πίστει, θεῖά σου λείψανα.

Ίατρευε τὰ πάθη, μάρτυς Ἀνυσία, τὰ τυραννοῦντα ἡμᾶς ἐκ
νεότητος, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου, Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀνύσασα ἐνδόξως, βίον Ἀνυσία, σαῖς ἱκεσίαις ἡμᾶς
καταξίωσον, θεοφιλῶς διανύσαι, ζωὴν ἐπίγειον.

Θεοτοκίον

Ἁγίων μειζοτέρα, Πάναγνε Παρθένε, τὴν Ἀνυσίαν
συμπρέσβιν παράλαβε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀνυμνούντων, τὸν θεῖον τόκον
σου.

εἶτα ἐπιψάλλομεν τό,

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ· τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ ἐξῆς Μεγαλυνάρια

Τῆς Θεσσαλονίκης θεῖος βλαστός, καὶ ἄμωμος νύμφη, τοῦ Παντάνακτος Ἰησοῦ, ὥφθης Ἀνυσία, ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐχθρὸν καταβαλοῦσα, τὸν πολυμήχανον.

Χαίροις Ἀνυσία μάρτυς Χριστοῦ, παρθενίας οἶκος, καὶ ἀγνείας ναὸς σεπτός, χαίροις καὶ τοὺς ὅσοι, τὴν μνήμην σου τιμῶμεν, φύλαττε ἐκ κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Θείας σου ἀγάπης πρὸς Ἰησοῦν, μάρτυς Ἀνυσία, δὸς ἀπόμοιραν καὶ ἡμῖν, ἵνα δυνηθῶμεν, παλαῖσαι πρὸς τὰ πάθη, καὶ Τοῦτον ἀγαπῆσαι, ὡς σὺ ἠγάπησας.

Θήκην σῶν λειψάνων τὴν ἱεράν, πόθῳ προσκυνοῦντες, Ἀνυσία σεμνοπρεπῆς, ἱασὶν σωμάτων ταχεῖαν ἐκζητοῦμεν, καὶ τῶν ψυχῶν εἰρήνην, τὴν ἀναφαίρετον.

Φύλαττε τὴν Κύπρον Μάρτυς σεμνή, ἐκ πάσης ἀνάγκης, καὶ μανίας τοῦ πονηροῦ, οὗ πικρὰς παγίδας διάλυε ὡς νέφη, παρέχουσα εἰρήνην, δῶρον πολύτιμον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

καὶ εὐθὺς τὰ τροπάρια

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὁ παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, θεία Ἀνυσία προσδέχου, ἡμῶν τὴν δέησιν, καὶ τὰς νόσους ἱάσαι, ψυχῆς καὶ σώματος, χορηγοῦσα ἀσάλευτον, εἰρήνην καρδίαις, καὶ Θεοῦ ἀγάπησιν τὴν ἀναφαίρετον, ὅπως διανύσαντες βίον, εὐαγγελικῶς τοῦ Δεσπότη, Βασιλείας ἄνω ἐπιτύχωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

*Ἰκεσίας πρόσδεξαι ὦ Ἀνυσία,
Χέουσα ἀδάπανον Πνεύματος Χάριν.*

